# Αρχειακός Τόπος Θεόδωρου Κολοκοτρώνη

Αριθμός Τεκμηρίου 1145

## Ομιλία Θεόδωρου Κολοκοτρώνη στην Πνύκα.

*7 Οκτωβρίου 1838*

Ταυτότητα Εγγράφου *(Περίληψη)*

Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης ἐπισκέφθηκε στὶς 7 Ὀκτωβρίου 1838 τὸ Ἑλληνικὸ Γυμνάσιο καὶ παρακολούθησε τὸ μάθημα τοῦ διευθυντῆ Γ. Γεννάδιου. Ἀποφασίστηκε νὰ μιλήσει καὶ ὁ ἴδιος στοὺς μαθητὲς καὶ ὁρίστηκε ἡ ἑπομένη ἡμέρα γιὰ τὴν ὁμιλία. Καθὼς ὅμως ἔγινε γνωστὸ στὴν πόλη καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μαθητὲς συγκεντρώθηκε πλῆθος Ἀθηναίων, ἡ ὁμιλία ἐκφωνήθηκε σὲ ἀνοικτὸ χῶρο, στὴν Πνύκα. Ὁ συντάκτης τῆς ἐφημερίδας Αἰὼν Ἰωάννης Φιλήμων, ὁ ὁποῖος ἦταν παρών, δημοσίευσε τὸν λόγο στὸ φύλλο τῆς 13ης Νοεμβρίου 1838 (ἀρ. φύλλου 15, σελ. 60-61), μὲ τὴν ἐπισήμανση: «ἐγγυώμεθα τὸ ἀκριβές, καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ θυμηθῶμεν»

Παιδιά μου! Εἰς τὸν τόπον τοῦτο, ὁποὺ ἐγὼ πατῶ σήμερα, ἐπατοῦσαν καὶ ἐδημηγοροῦσαν τὸν παλαιὸν καιρὸν ἄνδρες σοφοί, καὶ ἄνδρες, μὲ τοὺς ὁποίους δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ συγκριθῶ, καὶ οὔτε νὰ φθάσω τὰ ἴχνη των. Ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς ἰδῶ, παιδιά μου! εἰς τὴν μεγάλη δόξαν τῶν προπατόρων μας, καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅσα εἰς τὸν καιρὸ τοῦ ἀγῶνος μας καὶ πρὸ αὐτοῦ καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ὁ ἴδιος ἐπαρατήρησα, καὶ ἀπ' αὐτὰ νὰ κάμομε συμπερασμοὺς καὶ διά την μέλλουσαν εὐτυχίαν σας, μολονότι ὁ Θεὸς μόνος ἠξεύρει τὰ μέλλοντα. Καὶ διὰ τοὺς παλαιοὺς Ἕλληνας, ὁποίας γνώσεις εἶχαν καὶ ποιά δόξα καὶ τιμὴν ἔχαιραν κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη τοῦ καιροῦ των, ὁποίους ἥρωας, στρατηγούς, πολιτικοὺς εἶχαν, διὰ ταῦτα σᾶς λέγουν καθ' ἡμέραν οἱ διδάσκαλοί σας καὶ οἱ πεπαιδευμένοι μας. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀρκετός. Σᾶς λέγω μόνον, πὼς ἦτον σοφοί, καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἐπῆραν καὶ ἐδανείσθησαν τὰ ἄλλα ἔθνη τὴν σοφίαν των. Θὰ σᾶς εἴπω μόνον ὀλίγα τινά, καθ' ὅσον ἠξεύρω διὰ τὴν Θρησκείαν των. Εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποίον κατοικοῦμεν, ἐκατοικούσαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἡμεῖς καταγόμεθα καὶ ἐλάβαμεν τὸ ὄνομα τοῦτο. Αὐτοὶ ἐδιέφεραν ἀπὸ ἡμᾶς ἐες τὴν θρησκείαν, διότι ἐπροσκυνοῦσαν τὰς πέτρας καὶ τὰ ξύλα. Ἀφοῦ ὕστερα ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ Χριστός, οἱ λαοὶ ὅλοι ἐπίστευσαν εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του, καὶ ἔπαυσαν νὰ λατρεύουν τὰ εἴδωλα. Δὲν ἐπῆρε μαζὶ τοῦ οὔτε σοφούς, οὔτε προκομμένους, ἀλλ' ἁπλοῦς ἀνθρώπους χωρικοὺς καὶ ψαρᾶδες, καὶ μὲ τὴ χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔμαθαν ὅλαις ταῖς γλῶσσες τοῦ κόσμου· οἱ ὁποῖοι, μ'ολον ὅτι, ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαιναν, εὕρισκαν ἐναντιότητες, καὶ οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ τύραννοι τοὺς κατέτρεχαν, δὲν ἠμπόρεσε κανένας νὰ τοὺς κάμη τίποτα. Αὐτοὶ ἐςτερέωσαν τὴν πίστιν. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, οἱ πρόγονοί μας, ἔπεσαν εἰς τὴν διχόνοια καὶ ἐτρώγοντο μεταξύ των, καὶ ἔτζι ἔλαβον καιρὸ πρῶτα οἱ Ρωμαῖοι, ἔπειτα ἄλλοι βάρβαροι καὶ τοὺς ἐκυρίευσαν καὶ τοὺς ὑπόταξαν. Ὕστερα ἦλθαν καὶ οἱ Μουσουλμᾶνοι καὶ ἔκαμαν ὅ,τι ἠμποροῦσαν, διὰ νὰ ἀλλάξει ὁ λὰὸς τὴν πίστιν του. Ἔκοψαν γλῶσσαις, πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατο νὰ τὸ κατορθώσουν· Τὸν ἕναν ἔκοπταν, ὁ ἄλλος τὸν σταυρόν του ἔκαμε. Σὰν εἶδε τοῦτο ὁ Σουλτᾶνος, διόρισε ἕνα Βιτσερὲ (Ἀντιβασιλέα) ἕνα Πατριάρχην, καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἐξουσία τῆς ἐκκλησίας. Αὐτὸς καὶ ὁ λοιπὸς Κλῆρος ἔκαμαν ὅ,τι τοὺς ἔλεγε ὁ Σουλτᾶνος. Ὕστερον ἔγιναν οἱ Κοτζαμπάσηδες (προεστοὶ) εἰς ὅλα τὰ μέρη. Ἡ τρίτη τάξις, οἱ ἔμποροι, καὶ οἱ Προκομμένοι, τὸ καλήτερον μέρος τῶν πολιτῶν, μὴν ὑποφέροντες τὸν ζυγόν, ἔφευγαν, καὶ οἱ γραμματισμένοι ἐπῆραν τὰ βιβλία καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν πατρίδα τωνκαὶ· ἔτζι ἔμεινεν ὁ λαός, ὅστις στερημένος ἀπὸ τὰ μέσα τῆς προκοπῆς, ἐκατήντησεν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, καὶ αὐτὴ αὔξαινε κάθε ἡμέρα χειρότερα· διότι, ἂν εὑρίσκετο μεταξὺ τοῦ λαοῦ κανεὶς μὲ ὀλίγην μάθησιν, τὸν ἐλάμβανε ὁ Κλῆρος, ὅστις ἔχαιρε προνόμοια, ἢ ἐσύρετο ἀπὸ τὸν ἔμπορον τῆς Εὐρώπης ὡς βοηθός του, ἢ ἐγίνετο γραμματικὸς τοῦ Προεστοῦ. Καὶ μερικοὶ μὴν ὑποφέροντες τὴν τυραννίαν τοῦ Τούρκου, καὶ βλέποντας ταῖς δόξαις καὶ τὰς ἡδονάς, ὁποὺ ἀπελάμβαναν αὐτοί, ἄφιναν τὴν πίστιν τους καὶ ἐγίνοντο Μουσουλμᾶνοι. Καὶ τοιουτοτρόπως κάθε ἡμέραν ὁ λὰὸς ἐλύγνευε καὶ ἐπτώχυνεν. Εἰς αὐτὴν τὴν

δυστυχισμένην κατάστασιν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς φυγάδας γραμματισμένους ἐμετάφραζαν καὶ ἔστελναν εἰς τὴν Ἑλλάδα Βιβλία· καὶ εἰς αὐτοὺς πρέπει νὰ χρωστοῦμεν εὐγνωμοσύνην, διότι εὐθὺς ὁποὺ κανένας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ λαὸ ἐμάνθανε τὰ κοινὰ γράμματα, ἐδιάβαζεν αὐτὰ τὰ βιβλία καὶ ἔβλεπε ποιούς εἴχαμε προγόνους, τί ἔκαμεν ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἀριστείδης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ παλαιοί μας, καὶ ἐβλέπαμεν καὶ εἰς ποίαν κατάσταση εὑρισκόμεθα τότε. Ὅθὲν μᾶς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ τοὺς μιμηθῶμεν, καὶ νὰ γείνομεν εὐτυχέστεροι, καὶ ἔτζι ἔγινε καὶ ἐπροώδευσεν ἡ Ἑταιρία. Ὅτὰν ἀποφασίσαμεν νὰ κάμωμεν τὴν Ἐπανάστασιν, δὲν ἐσυλλογισθήκαμεν, οὔτε πόσοι εἴμεθα, οὔτε πὼς δὲν ἔχομε ἄρματα, οὔτε ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐβαστοῦσαν τὰ κάστρα καὶ τὰς πόλεις, οὔτε κανένας φρόνιμος μᾶς εἶπε: ποῦ πᾶτε ἐδῶ νὰ πολεμήσετε μὲ σιταροκάραβα Βασέλα [: πλοῖα τῆς γραμμῆς]· ἄλλ' ὡς μία βρὸχὴ ἔπεσε εἰς ὅλους μᾶς ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας, καὶ ὅλοι, καὶ οἱ Κληρικοί, καὶ οἱ Προεστοί, καὶ οἱ Καπεταναῖοι, καὶ οἱ Πεπαιδευμένοι, καὶ οἱ Ἔμποροι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι, ἐσυμφωνήσαμεν εἰς αὐτὸν τὸν σκόπὸν, καὶ ἐκάμαμεν τὴν Ἐπανάστασιν. Εἰς τὸν πρῶτον χρόνον τῆς ἐπαναστάσεως εἴχαμε μεγάλην ὁμόνοιαν, καὶ ὅλοι ἐτρέχαμε σύμφωνοι. Ὁ ἕνας ἐπήγαινεν εἰς τὸν πόλεμον, ὁ ἀδελφός του ἔφερνε ξύλα, ἡ γυναῖκα του ἐζήμωνε, τὸ παιδί του ἐκουβαλοῦσε ψωμὶ καὶ μπαρουτόβολον εἰς τὸ στρατόπεδον· καὶ, ἂν αὐτὴ ἡ ὁμόνοια ἐβαστοῦσεν ἀκόμη δύω χρόνους, ἠθέλαμεν κυριεύσει καὶ τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἴσως ἐφθάναμεν καὶ ἕως εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τόσον τρομάξαμεν τοὺς Τούρκους, ὁποὺ ἤκουαν Ἕλληνα καὶ ἔφευγαν χίλια μίλια μακρά· ἑκατὸν Ἕλληνες ἔβαζαν πέντε χιλιάδας ἐμπρός, καὶ ἕνα καράβι, μιὰν ἁρμάδα. Ἀλλὰ δὲν ἐβάσταξεν. Ἦλθὰν μερικοὶ καὶ ἠθέλησαν νὰ γένουν μπαρμπέριδες εἰς τοῦ κασίδη τὸ κεφάλι· μᾶς πονοῦσε τὸ μπαρμπέρισμά τους. Μὰ τί νὰ κάμωμεν; εἴχαμε καὶ αὐτουνὼν τὴν ἀνάγκην. Ἀπὸ τότε ἤρχισεν ἡ διχόνοια, καὶ ἐχάθη ἡ πρώτη προθυμία καὶ ὁμόνοια· καὶ, ὅταν ἔλεγες τὸν Κώστα νὰ δώσει χρήματα διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἔθνους, ἢ νὰ ὑπάγη εἰς τὸν πόλεμον, τοῦτος ἐπρόβαλε τὸν Γιάννη· καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κανεὶς δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ συνδράμη, οὔτε νὰ πολεμήση. Καὶ τοῦτο ἐγίνετο, ἐπειδὴ δὲν εἴχαμε ἕναν ἀρχηγὸν καὶ μίαν κεφαλήν. Ἀλλὰ ἕνας ἔμπαινε πρόεδρος ἕξη μῆνες, ἐσηκόνετο ὁ ἄλλος καὶ τὸν ἔρριπτε, καὶ ἐκάθετο αὐτὸς ἄλλους τόσους· καὶ ἔτζι ὁ ἕνας ἤθελε τοῦτο, καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἄλλον. Ἴσως ὅλοι ἠθέλαμε τὸ καλό, πλὴν καθένας κατὰ τὴν γνώμη του. Ὅτὰν προστάζουνε πολλοί, πὸτὲ τὸ σπήτι δὲν κτίζεται, οὔτε τελειόνει. Ὁ ἕνας λέγει, ὅτι ἡ πόρτα πρέπει νὰ βλέπη εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, ὁ ἄλλος εἰς τὸ ἀντικρυνὸν καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸν βορέαν, σὰν νὰ ἦτον τὸ σπίτι εἰς τὸν ἀραμπᾶ, καὶ νὰ γυρίζη, καθὼς λέγει ὁ καθένας. Μὲ τοῦτον τὸν τρόπο δὲν κτίζεται πὸτὲ τὸ σπήτι, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦναι ἕνας ἀρχιτέκτων, ὁποὺ νὰ προστάζη, πὼς θὰ γένη. Παρομοίως καὶ ἡμεῖς ἐχρειαζόμεθα ἕναν Ἄρχηγὸν καὶ ἕναν ἀρχιτέκτονα, ὅστις νὰ προστάζη, καὶ οἱ ἄλλοι νὰ ὑπακούουν καὶ νὰ ἀκολουθοῦν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἴμεθα εἰς τέτοιαν κατάστασιν, ἐξ αἰτίας τῆς διχονοίας, μᾶς ἔπεσεν ἡ Τουρκιὰ ἐπάνω μας καὶ κοντέψαμε νὰ χαθοῦμεν· καὶ εἰς τοὺς στερηνοὺς ἑπτὰ χρόνους δὲν κατορθώσαμε μεγάλα πράγματα. Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἔρχεται ὁ Βασιλεύς, τὰ πράγματα ἡσυχάζουν, καὶ τὸ ἐμπόριον, καὶ ἡ γεωργία, καὶ αἱ τέχναι ἀρχίζουν νὰ προοδεύουν, καὶ μάλιστα ἡ παιδεία. Αὐτὴ ἡ μάθησις θὰ μᾶς αὐξήσει καὶ θὰ μᾶς εὐτυχήσει· ἀλλὰ, διὰ νὰ αὐξήσομεν, χρειάζεται καὶ ἡ στερέωσις τῆς πολιτείας μας, ἡ ὁποία γίνεται μὲ τὴν καλλιέργειαν καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξην τοῦ Θρόνου. Ὁ Βασιλεύς μας εἶναι νέος, καὶ συμμορφώνεται μὲ τὸν τόπον μᾶς· δὲν εἶναι προσωρινός, ἀλλ' ἡ βασιλεία του εἶναι διαδοχική, καὶ θὰ περάσει εἰς τὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν του, καὶ μὲ αὐτὸν καὶ ἐσεῖς καὶ τὰ παιδιὰ σᾶς θὰ ζήσετε. Πρέπει νὰ φυλάξετε τὴν Πίστη σας, καὶ νὰ τὴν στερεώσετε, διότι, ὅταν ἐπιάσαμε τὰ ἄρματα, εἴπαμεν πρῶτα ὑπὲρ Πίστεως καὶ ἔπειτα ὑπὲρ Πατρίδος. Ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου ἔχουν καὶ φυλάττουν μιὰ θρησκεία. Καὶ αὐτοί, οἱ Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι κατατρέχοντο καὶ μισοῦντο καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, μένουν σταθεροὶ εἰς τὴν πίστη τους. Νὰ μὴν ἔχετε πολυτέλεια, νὰ μὴν πηγαίνετε εἰς τοὺς καφενέδες καὶ εἰς τὰ μπιλιάρδα. Νὰ δοθῆτε εἰς τὰς σπουδάς σας, καὶ καλήτερα νὰ κοπιάσετε ὀλίγον δύω καὶ τρεῖς χρόνους, καὶ νὰ ζήσετε ἐλεύθεροι εἰς τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς σας, παρὰ νὰ περάσετε τέσσαρους πέντε χρόνους τὴ νεότητά σας, καὶ νὰ μείνετε ἀγράμματοι, νὰ σκλαβωθῆτε εἰς τὰ γεράματά σας. Νὰ ἀκούετε τὰς συμβουλὰς τῶν διδασκάλων καὶ γεροντοτέρων, καί, κατὰ τὴν παροιμία, μύρια ἤξευρε καὶ χίλια μάθενε. Ἡ προκοπή σας καὶ ἡ μάθησίς σας νὰ μὴν γείνη σκεπάρνι μόνον διὰ τὸ ἄτομόν σας, ἀλλὰ νὰ κοιτάζει τὸ κὰλὸν τῆς Κοινότητος, καὶ μέσα εἰς τὸ κὰλὸ αὐτὸ εὑρίσκεται καὶ τὸ δικόν σας. Ἐγώ, παιδιά μου, κατὰ κακήν μου τύχην, ἐξ αἰτίας τῶν περιστάσεων ἔμεινα ἀγράμματος, καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ζητῶ συγχώρησιν, διότι δὲν ὁμιλῶ, καθὼς οἱ Διδάσκαλοί σας. Σᾶς εἶπα, ὅσα ὁ ἴδιος εἶδα, ἤκουσα καὶ ἐγνώρισα, διὰ νὰ ὠφεληθῆτε ἀπὸ τὰ ἀπερασμένα καὶ ἀπὸ τὰ κὰκὰ ἀποτελέσματα τῆς διχονοίας, τὴν ὁποίαν νὰ ἀποστρέφεσθε, καὶ νὰ ἔχετε ὁμόνοια. Ἐμᾶς, μὴ μᾶς τηρᾶτε πλέον· τὸ ἔργον μας καὶ ὁ καιρός μας ἐπέρασε· καὶ αἱ ἡμέραι τῆς γενεᾶς, ἡ ὁποία σᾶς ἄνοιξε τὸν δρόμον, θέλει μετ' ὀλίγον περάσει τὴν ἡμέραν τῆς ζωῆς μας, θέλει διαδεχθεῖ ἡ νύκτα τοῦ θανάτου μας, καθὼς τὴν ἡμέραν τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων θέλει διαδεχθεῖ ἡ νύχτα καὶ ἡ αὐριανὴ ἡμέρα. Εἰς ἐσᾶς μένει νὰ ἰσάσετε καὶ νὰ στολίσετε τὸν τόπον, ὁποὺ ἡμεῖς ἐλευθερώσαμε· καὶ, διὰ νὰ γίνη τοῦτο, πρέπει νὰ ἔχετε ὡς θεμέλια τῆς πολιτείας τὴν ὁμόνοια, τὴν

Θρησκείαν, τὴν καλλιέργειαν τοῦ Θρόνου καὶ τὴν φρόνιμον ἐλευθερίαν. Τελειόνω τὸν λόγον μου. Ζήτω ὁ Βασιλεὺς μᾶς ΟΘΩΝ! Ζήτω οἱ σοφοὶ Διδάσκαλοι! Ζήτω ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία!

Αριθμός Τεκμηρίου
1145

Τίτλος
Ομιλία Θεόδωρου Κολοκοτρώνη στην Πνύκα.

Ημερομηνία Σύνταξης
7 Οκτωβρίου 1838

Τόπος Σύνταξης
Αθήνα

Συντάκτης
Ιωάννης Φιλήμων

Αποδέκτης

Είδος Εγγράφου
Έντυπο

Διαστάσεις

Αρ. Φύλλων

Γλώσσα
Ελληνικά

Προέλευση
ΑΡΧΕΙΑΚΟΣ ΤΟΠΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Διεύθυνση
kolokotronis-archive.org/items/code/1145

*Βιβλιοθήκη της Βουλής*

Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση 4.0 Διεθνές (CC BY-NC 4.0).

ΑΡΙΘ. 15 ΕΤΟΣ Α

# ΑΙΩΝ,

## ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

Ἐκδίδεται δὶς τῆς Ἑβδομάδος κατὰ Τετάρτην καὶ Κυριακήν.

Τιμὴ ἐτησία . . . Δραχ. 36
» ἑξαμηνιαία . . » 18
Τιμὴ τῶν Καταχωρίσεων δι' ἕκαστον στίχον . . Λεπ. 15

ἘΝ ἈΘΗΝΑΙΣ, ΚΥΡΙΑΚΗ, 13 Νοεμβρίου, 1838.

«Ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε!»
(ΠΛΟΥΤΑΡΧ. ΠΕΡΙ ΠΑΙΔ. ΑΓΩΓ.)

### ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΟΥ Κ. ΣΠΑΝΙΟΛΑΚΗ.

Τῶν οἰκονομικῶν ὑποθέσεων ἡ κατάστασις προσεκάλεσεν ἀναντιρρήτως εἰς τὰ πράγματα τὸν Κ. Σπανιολάκην, Ταμίαν τοῦ Βασιλείου. Ἡ ῥύθμισις τῆς ὑπηρεσίας, ἡ αὔξησις τῶν πόρων τοῦ Κράτους, ἡ βελτίωσις τῆς οἰκονομικῆς νομοθεσίας καὶ ἡ παῦσις τῶν καταχρήσεων, ἰδοὺ τὸ σύνολον τῆς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβεν οὗτος πρὸς ὄφελος τοῦ Θρόνου καὶ τοῦ Ἔθνους ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου. [illegible]

[illegible] νουμένων ἀγωγῶν ἐναντίον του, δι' ὅσα οἱ ἀγορασταὶ τῶν γαιῶν ἐδαπάνησαν.

Διὰ τῶν μέτρων αὐτῶν τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Κ. Σπανιολάκη παρέτεινεν ἐπιμήκιστον τὰς ἐπικυρώσεις τῶν πωλητηρίων διαφόρων κτημάτων, διακρατεῖ τοὺς ἀγοραστὰς εἰς τὴν ἀμφιβολίαν, καὶ τοὺς ἀναχαιτίζει, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔμελλον νὰ κάμωσι γεωργικὰς ἐπιχειρήσεις. Ἔξω τούτων ἐνέπνευσε τὸν τρόμον εἰς τοὺς ἀγοραστὰς, ὑποδεικνύον, τὴν ὁποίαν ἔχει θέλησιν τοῦ ν' ἀκυρώνῃ πράξεις βασιζομένας εἰς τὸν νόμον καὶ τὴν καλὴν πίστιν. [illegible]

[illegible] τῆς Ἐπικρατείας; Εἶναι ἄρα ἀνάξιοι οἱ λοιποὶ Εἰσηγηταί, ἔχοντες χρείαν πολιτικοῦ Δικηγόρου;

Β. Προτάσεις ἀντικαταστάσεως τινῶν ἐκ τῶν ἱκανοτέρων καὶ ἐναρέτων Οἰκονομικῶν Ἐπιτρόπων.

Γ. Προτάσεις παύσεως πολλῶν οἰκονομικῶν θέσεων ἐπὶ λόγῳ ἐλαττώσεως τῶν ἐξόδων, ἐνῷ ἐσχεδιάζετο νέος Ὀργανισμὸς Οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας πλέον ἐπίμοχθος.

Ἐνῷ ὁ νομοθέτης ἐπροσπάθητε διὰ τοῦ Νόμου περὶ Φορολογίας τῶν προϊόντων τῆς γῆς νὰ προλάβῃ τὰς ζημίας τοῦ Δημοσίου, καθιστῶν [illegible]



[illegible]

### ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

[illegible]

### ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

[illegible]



[illegible]

### ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ.

[illegible]

### ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ.

[illegible]



[illegible]

### ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

[illegible]

### ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΑΛΥΖΙΑΣ ΤΗΣ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ.

[illegible]

### Ο ΚΠΑΚΟΡΡΗΠΗΣ ΚΑΙ Η ΠΝΙΞ.

[illegible]

ἀπὸ τὴν παράδοσιν καὶ ἀπὸ τὴν θέαν τοσούτων Μαθητῶν, εἶπε πρὸς τὸν Κ. Γεννάδιον, τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ, εἰ δυνατὸν, καὶ ὁ ἴδιος πρὸς τοὺς νέους Μαθητάς. Τὴν πρότασίν του αὐτὴν ἀπεδέχθη ὁ Κ. Γυμνασιάρχης μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν, καὶ προσδιώρισε τὴν 10 ὥραν τῆς ἐπιούσης, ὡς ἡμέρας ἑορτασίμου. Ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν καὶ ἡ στενότης τοῦ Γυμνασίου παρεκίνησε τοὺς Διδασκάλους νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν Πνύκα, ὡς μέρος εὐρύχωρον καὶ μεμακρυσμένον ὁπωσοῦν.

Τὴν ἐπαύριον δύω ἀπεσταλμένοι Μαθηταὶ ἐπροσκάλεσαν ἀπὸ τῆς οἰκίας του τὸν Στρατηγὸν Κωλοκοτρώνην εἰς τὴν Πνύκα. Οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν ἠγνόουν μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς τὴν περίστασιν ταύτην. Ἅμα ἡ φήμη διεδόθη, συνέῤῥευσε πλῆθος διαφόρων ἐπαγγελμάτων καὶ τάξεων ἄνθρωποι. Ὁ δὲ Στρατηγὸς Κωλοκοτρώνης, περιτριγυρισμένος καὶ ἀπὸ τοὺς Μαθητὰς καὶ ἀπὸ τούτους ἐπὶ τοῦ βήματος τῆς Πνυκὸς, ὡμίλησε τὸν ἀκόλουθον λόγον, τοῦ ὁποίου ἐγγυώμεθα τὸ ἀκριβὲς, καθ' ὅσον δυνάμεθα νὰ ἐνθυμηθῶμεν

«Π α ι δ ι ά μ ο υ!

«Εἰς τὸν τόπον τοῦτον ὁποῦ ἐγὼ πατῶ σήμερον, ἐπατοῦσαν καὶ ἐδημηγοροῦσαν τὸν παλαιὸν καιρὸν ἄνδρες σοφοὶ καὶ ἄνδρες, μὲ τοὺς ὁποίους δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ συγκριθῶ, καὶ οὔτε νὰ φθάσω τὰ ἴχνη των. Ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νὰ σᾶς ἰδῶ, παιδιά μου! εἰς τὴν μεγάλην δόξαν τῶν προπατόρων μας, καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅσα εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀγῶνος μας καὶ πρὸ αὐτοῦ καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ὁ ἴδιος ἐπαρατήρησα, καὶ ἀπ' αὐτὰ νὰ κάμωμεν συμπερασμοὺς καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σας, μολονότι ὁ Θεὸς μόνος ἠξεύρει τὰ μέλλοντα. Καὶ διὰ τοὺς παλαιοὺς Ἕλληνας ὁποίας γνώσεις εἶχαν καὶ ποίαν δόξαν καὶ τιμὴν ἔχαιρον κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη τοῦ καιροῦ των, ὁποίους ἥρωας, στρατηγοὺς, πολιτικοὺς εἶχαν, διὰ ταῦτα σᾶς λέγουν καθ' ἡμέραν οἱ διδάσκαλοί σας καὶ οἱ πεπαιδευμένοι μας. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀρκετός. Σᾶς λέγω μόνον, πῶς ἦτον σοφοὶ, καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἐπῆραν καὶ ἐδανείσθησαν τὰ ἄλλα ἔθνη τὴν σοφίαν των. Θὰ σᾶς εἰπῶ μόνον ὀλίγα τινὰ, καθ' ὅσον ἠξεύρω διὰ τὴν Θρησκείαν των.

Εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον κατοικοῦμεν, ἐκατοικοῦσαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἡμεῖς καταγόμεθα καὶ ἐλάβαμεν τὸ ὄνομα τοῦτο. Αὐτοὶ ἐδιέφεραν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὴν θρησκείαν, διότι ἐπροσκυνοῦσαν τὰς πέτρας καὶ τὰ ξύλα. Ἀφοῦ ὕστερα ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ Χριστὸς, οἱ λαοὶ ὅλοι ἐπίστευσαν εἰς το Εὐαγγέλιόν του, καὶ ἔπαυσαν νὰ λατρεύουν τὰ εἴδωλα.

Δὲν ἐπῆρε μαζή του οὔτε σοφοὺς, οὔτε προκομμένους, ἀλλ' ἁπλοῦς ἀνθρώπους χωρικοὺς καὶ ψαράδες, καὶ μὲ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔμαθαν ὅλαις ταῖς γλώσσαις τοῦ κόσμου· οἱ ὁποῖοι μ' ὅλον ὅτι, ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαιναν, εὕρισκαν ἐναντιότητες, καὶ οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ τύραννοι τοὺς κατέτρεχαν, δὲν ἠμπόρεσε κανένας νὰ τοὺς κάμῃ τίποτα. Αὐτοὶ ἐστερέωσαν τὴν πίστιν. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, οἱ πρόγονοί μας, ἔπεσαν εἰς τὴν διχόνοιαν καὶ ἐτρώγοντο μεταξύ των, καὶ ἔτζι ἔλαβον καιρὸν πρῶτα οἱ Ῥωμαῖοι, ἔπειτα ἄλλοι βάρβαροι, καὶ τοὺς ἐκυρίευσαν καὶ τοὺς ὑπόταξαν. Ὕστερα ἦλθαν καὶ οἱ Μουσουλμάνοι, καὶ ἔκαμαν ὅ,τι ἠμποροῦσαν, διὰ νὰ ἀλλάξῃ ὁ λαὸς τὴν πίστιν του. Ἔκοψαν γλώσσαις, πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὸ κατορθώσουν· Τὸν ἕναν ἔκοπταν, ὁ ἄλλος τὸν σαυρόν του ἔκαμε. Σὰν εἶδε τοῦτο ὁ Σουλτάνος, διώρισεν ἕνα Βιτσερὲ (Ἀντιβασιλέα) ἕνα Πατριάρχην καὶ τοῦ ἔδοσε τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸς καὶ ὁ λοιπὸς Κλῆρος ἔκαμαν ὅ,τι τοὺς ἔλεγεν ὁ Σουλτάνος. Ὕστερον ἔγιναν οἱ Κοτζαμπασίδες (Προεστοὶ) εἰς ὅλα τὰ μέρη. Ἡ τρίτη τάξις, οἱ ἔμποροι, καὶ οἱ Προκομμένοι, τὸ καλήτερον μέρος τῶν πολιτῶν, μὴν ὑποφέροντες τὸν ζυγὸν, ἔφευγαν, καὶ οἱ γραμματισμένοι ἐπῆραν τὰ βιβλία καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν πατρίδα των· καὶ ἔτζι ἔμεινεν ὁ λαὸς, ὅστις στερημένος ἀπὸ τὰ μέσα τῆς προκοπῆς ἐκατήντησεν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, καὶ αὐτὴ αὔξανε καθ' ἡμέραν χειρότερα· διότι, ἂν εὑρίσκετο μεταξὺ τοῦ λαοῦ κανεὶς μὲ ὀλίγην μάθησιν, τὸν ἐλάμβανεν ὁ Κλῆρος, ὅστις ἔχαιρε προνόμια, ἢ ἐσύρετο ἀπὸ τὸν ἔμπορον τῆς Εὐρώπης ὡς βοηθός του, ἢ ἐγίνετο γραμματικὸς τοῦ Προεστοῦ. Καὶ μερικοὶ μὴν ὑποφέροντες τὴν τυραννίαν τοῦ Τούρκου, καὶ βλέποντες ταῖς δόξαις καὶ τὰς ἡδονὰς, ὁποῦ ἀπελάμβαναν αὐτοὶ, ἄφιναν τὴν πίστιν του; καὶ ἐγίνοντο Μουσουλμάνοι. Καὶ τοιουτοτρόπως κάθε ἡμέραν ὁ λαὸς ἐλύγνευε καὶ ἐπτώχυνεν. Εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχισμένην κατάστασιν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς φυγάδας γραμματισμένους ἐμετάφραζαν καὶ ἔστελναν εἰς τὴν Ἑλλάδα Βιβλία· καὶ εἰς αὐτοὺς πρέπει νὰ χρεωστοῦμεν εὐγνωμοσύνην, διότι εὐθὺς ὁποῦ κανένας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν λαὸν ἐμάνθανε τὰ κοινὰ γράμματα, ἐδιάβαζεν αὐτὰ τὰ βιβλία, καὶ ἔβλεπε ποίους εἴχαμε προγόνους, τί ἔκαμεν ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἀριστείδης, καὶ ἄλλοι πολλοὶ παλαιοί μας, καὶ ἐβλέπαμεν καὶ εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρισκόμεθα τότε. Ὅθεν μᾶς ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ τοὺς μιμηθῶμεν, καὶ νὰ γείνωμεν εὐτυχέστεροι. καὶ ἔτζι ἔγινε καὶ ἐπροώδευσεν ἡ Ἑταιρία. Ὅταν ἀποφασίσαμεν νὰ κάμωμεν τὴν Ἐπανάστασιν, δὲν ἐσυλλογισθήκαμεν, οὔτε πόσοι εἴμεθα, οὔτε πῶς δὲν ἔχομεν ἄρματα, οὔτε ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐβαστοῦσαν τὰ κάστρα καὶ τὰς πόλεις, οὔτε κανένας φρόνιμος μᾶς εἶπε ποῦ πᾶτε ἐδῶ νὰ πολεμήσετε μὲ σιταροκάραβα Βασέλα· ἀλλ' ὡς μία βροχὴ ἔπεσεν εἰς ὅλους μας ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας, καὶ ὅλοι, καὶ οἱ Κληρικοὶ, καὶ οἱ Προεστοὶ, καὶ οἱ Καπεταναῖοι, καὶ οἱ Πεπαιδευμένοι, καὶ οἱ Ἔμποροι, μικροὶ καὶ μεγάλοι ὅλοι ἐσυμφωνήσαμεν εἰς αὐτὸν τὸν σκοπὸν, καὶ ἐκάμαμεν τὴν Ἐπανάστασιν.

Εἰς τὸν πρῶτον χρόνον τῆς ἐπαναστάσεως εἴχαμε μεγάλην ὁμόνοιαν, καὶ ὅλοι ἐτρέχαμε σύμφωνοι· ὁ ἕνας ἐπήγαινεν εἰς τὸν πόλεμον, ὁ ἀδελφός του ἔφερνε ξύλα, ἡ γυναῖκά του ἐζύμωνε, τὸ παιδί του ἐκουβαλοῦσε ψωμὶ καὶ μπαρουτόβολον εἰς τὸ στρατόπεδον· καὶ, ἂν αὐτὴ ἡ ὁμόνοια ἐβαστοῦσεν ἀκόμη δύω χρόνους, ἠθέλαμεν κυριεύσει καὶ τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἴσως ἐφθάναμεν καὶ ἕως εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τόσον τρομάξαμεν τοὺς Τούρκους, ὅπου ἤκουαν Ἕλληνα καὶ ἔφευγαν χίλια μίλια μακρά· ἑκατὸν Ἕλληνες ἐβάζαν πέντε χιλιάδας ἐμπρὸς, καὶ ἕνα καράβι, μίαν ἀρμάδα. Ἀλλὰ δὲν ἐβάσταξεν· ἦλθαν μερικοὶ καὶ ἠθέλησαν νὰ γένουν μπαρμπέριδες εἰς τοῦ κασίδη τὸ κεφάλι· μᾶς πονοῦσε τὸ μπαρμπέρισμά τους· μὰ τί νὰ κάμωμεν; εἴχαμεν καὶ αὐτουνῶν τὴν ἀνάγκην· Ἀπὸ τότε ἤρχισεν ἡ διχόνοια, καὶ ἐχάθη ἡ πρώτη προθυμία καὶ ὁμόνοια· καὶ, ὅταν ἔλεγες τὸν Κώστα νὰ δώσῃ χρήματα διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἔθνους, ἢ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον, τοῦτος ἐπρόβαλε τὸν Γιάννη· καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον κἀνεὶς δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ συνδράμῃ, οὔτε νὰ πολεμήσῃ. Καὶ τοῦτο ἐγίνετο, ἐπειδὴ δὲν εἴχαμε ἕναν ἀρχηγὸν καὶ μίαν κεφαλήν.

Ἀλλὰ ἕνας ἔμπαινε Πρόεδρος ἕξη μῆνες, ἐσηκόνετο ὁ ἄλλος καὶ τὸν ἔῤῥιπτε, καὶ ἐκάθετο αὐτὸς ἄλλους τόσους· καὶ ἔτζι ὁ ἕνας ἤθελε τοῦτο, καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἄλλον. Ἴσως ὅλοι ἠθέλαμε τὸ καλὸ, πλὴν καθένας κατὰ τὴν γνώμην του. Ὅταν προστάζουνε πολλοὶ, ποτὲ τὸ σπῆτι δὲν κτίζεται, οὔτε τελειόνει. Ὁ ἕνας λέγει, ὅτι ἡ πόρτα πρέπει νὰ βλέπῃ εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, ὁ ἄλλος, εἰς τὸ ἀντικρυνὸν, καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸν βορέαν, σὰν νὰ ἦτον τὸ σπῆτι εἰς τὸν ἀραμπᾶ, καὶ νὰ γυρίζῃ, καθὼς λέγει ὁ καθένας. Μὲ τοῦτον τὸν τρόπον δὲν κτίζεται ποτὲ τὸ σπῆτι, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦναι ἕνας ἀρχιτέκτων, ὁποῦ νὰ προστάζῃ, πῶς θὰ γένῃ. Παρομοίως καὶ ἡμεῖς ἐχρειαζόμεθα ἕναν Ἀρχηγὸν καὶ ἕναν ἀρχιτέκτονα, ὅστις νὰ προστάζῃ, καὶ οἱ ἄλλοι νὰ ὑπακούουν καὶ νὰ ἀκολουθοῦν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἴμεθα εἰς τέτοιαν κατάστασιν, ἐξ αἰτίας τῆς διχονοίας, μᾶς ἔπεσεν ἡ Τουρκιὰ ἐπάνω μας καὶ κοντέψαμε νὰ χαθοῦμεν· καὶ εἰς τοὺς στερνοὺς ἑπτὰ χρόνους δὲν κατωρθώσαμε μεγάλα πράγματα. Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς, τὰ πράγματα ἡσυχάζουν, καὶ τὸ ἐμπόριον, καὶ ἡ γεωργία, καὶ αἱ τέχναι ἀρχίζουν νὰ προοδεύουν, καὶ μάλιστα ἡ παιδεία. Αὐτὴ ἡ μάθησις θὰ μᾶς αὐξήσει καὶ θὰ μᾶς εὐτυχήσει· ἀλλὰ, διὰ νὰ αὐξήσωμεν, χρειάζεται καὶ ἡ στερέωσις τῆς πολιτείας μας, ἡ ὁποία γίνεται μὲ τὴν καλλιέργειαν καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Θρόνου. Ὁ Βασιλέας μας εἶναι νέος, καὶ συμμορφώνεται μὲ τὸν τόπον μας· δὲν εἶναι προσωρινὸς, ἀλλ' ἡ βασιλεία του εἶναι διαδοχικὴ, καὶ θὰ περάσῃ εἰς τὰ παιδία τῶν παιδιῶν του, καὶ μὲ αὐτὸν καὶ σᾶς καὶ τὰ παιδιά σας θὰ ζήσετε. Πρέπει νὰ φυλάξετε τὴν Πίστιν σας, καὶ νὰ τὴν στερεώσετε, διότι, ὅταν ἐπιάσαμεν τὰ ἄρματα, εἴπαμεν πρῶτα ὑπὲρ Πίστεως καὶ ἔπειτα ὑπὲρ Πατρίδος. Ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου ἔχουν καὶ φυλάττουν μίαν Θρησκείαν. Καὶ αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι κατατρέχοντο καὶ μισοῦντο καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, μένουν σταθεροὶ εἰς τὴν πίστιν τους. Νὰ μὴν ἔχετε πολυτέλεια, νὰ μὴν πηγαίνετε εἰς τοὺς καφφενέδες καὶ εἰς τὰ μπιλιάρδα· νὰ δοθῆτε εἰς τὰς σπουδάς σας, καὶ καλήτερα νὰ κοπιάσετε ὀλίγον δύω καὶ τρεῖς χρόνους, καὶ νὰ ζήσετε ἐλεύθεροι εἰς τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς σας, παρὰ νὰ περάσετε τεσσάρους πέντε χρόνους τὴν νεότητά σας, καὶ νὰ μείνετε ἀγράμματοι, νὰ σκλαβωθῆτε εἰς τὰ γεράματά σας. Νὰ ἀκούετε τὰς συμβουλὰς τῶν διδασκάλων καὶ γεροντοτέρων, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν μύρια ἤξευρε καὶ χίλια μάθενε. Ἡ προκοπή σας καὶ ἡ μάθησίς σας νὰ μὴν γείνῃ σκεπάρνι μόνον διὰ τὸ ἄτομόν σας, ἀλλὰ νὰ κοιτάζῃ τὸ καλὸν τῆς Κοινότητος, καὶ μέσα εἰς τὸ καλὸ αὐτὸ εὑρίσκεται καὶ τὸ δικόν σας. Ἐγὼ, Παιδιά μου! κατὰ κακήν μου τύχην, ἐξ αἰτίας τῶν περιστάσεων ἔμεινα ἀγράμματος, καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ζητῶ συγχώρησιν, διότι δὲν ὁμιλῶ, καθὼς οἱ Διδάσκαλοί σας. Σᾶς εἶπα, ὅσα ὁ ἴδιος εἶδα, ἤκουσα καὶ ἐγνώρισα, διὰ νὰ ὠφεληθῆτε ἀπὸ τὰ απερασμένα καὶ ἀπὸ τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς διχονοίας, τὴν ὁποίαν νὰ ἀποστρέφεσθε καὶ νὰ ἔχετε ὁμόνοιαν. Ἐμᾶς μὴ μᾶς τηρᾶτε πλέον· τὸ ἔργον μας καὶ ὁ καιρός μας ἐπέρασε· καὶ αἱ ἡμέραι τῆς γενεᾶς, ἡ ὁποία σᾶς ἄνοιξε τὸν δρόμον, θέλει μετ' ὀλίγον περάσει τὴν ἡμέραν τῆς ζωῆς μας, θέλει διαδεχθῇ ἡ νύκτα τοῦ θανάτου μας, καθὼς τὴν ἡμέραν τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων θέλει διαδεχθῇ ἡ νύκτα καὶ ἡ αὐρινὴ ἡμέρα. Εἰς ἐσᾶς μένει νὰ ἰσάσετε καὶ νὰ στολίσετε τὸν τόπον, ὁποῦ ἡμεῖς ἐλευθερώσαμε· καὶ, διὰ νὰ γείνῃ τοῦτο, πρέπει νὰ ἔχετε ὡς θεμέλια τῆς πολιτείας τὴν ὁμόνοιαν, τὴν Θρησκείαν, τὴν καλλιέργειαν τοῦ Θρόνου καὶ τὴν φρόνιμον ἐλευθερίαν.

Τελειόνω τὸν λόγον μου·

Ζήτω ὁ Βασιλεύς μας ΟΘΩΝ! Ζήτω οἱ Σοφοὶ οἱ Διδάσκαλοι! Ζήτω ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία!

---

Οἱ υἱοὶ τοῦ ἐνδόξου τραγικοῦ Σοφοκλέους ἐκατηγόρησαν τὸν πατέρα των εἰς τὰ γηρατειά του, ὅτι εἶναι τρελός· αὐτὸς δὲ παρασταθεὶς εἰς τὸ κριτήριον δὲν ἔκαμεν ἄλλην ἀπολογίαν, παρὰ μόνον ἐπαρουσίασεν εἰς τοὺς κριτὰς μίαν Τραγῳδίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἐκείνας τὰς ἡμέρας. Τότε οἱ Κριταὶ, ἀναγνώσαντες αὐτὴν, ἐθαύμασαν· καὶ τὸν μὲν Σοφοκλέα ἐδικαίωσαν, τοὺς δὲ κατηγόρους του κατεδίκασαν ὡς κακοὺς καὶ τρελούς.

Τὸ Κοινὸν τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ ἀναγνώσῃ τὸν ἀνωτέρω ἁπλούστατον λόγον τοῦ γέροντος Κωλοκοτρώνη, ἂς ἐπιφέρῃ τὴν κρίσιν του καὶ πρὸς τὸν ἐλεεινὸν Συντάκτην τῆς Ἀθηνᾶς.

Γ. Ο. Π.

---



Καὶ οἱ Πολιτικοὶ Νόμοι ἐπιβάλλουσιν εἰς τοὺς προδίδοντας τὴν ἐχεμυθείαν δημοσίους ὑπαλλήλους ποινήν· καὶ οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ αὐτοὶ τύποι αὐστηρῶς ἀπαγορεύουσι τὸ νὰ ἐκφέρῃ καὶ διακοινώσῃ τις, ὅ, τι παρ' ἄλλου φίλου του μυστήριον ἤθελε πρὸς αὐτὸν ἐμπιστευθῆ δι' ἐξομολογήσεως. Ἀλλ' ὁ Εἰσαγγελεὺς Χρυσανθακίδης ἐντελῶς ἐναντίος εἰς ὅλων τούτων τὴν φωνὴν, καὶ εἰς τοὺς Νόμους ἡμάρτησε καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἠσέβησε. Διενέξεις κατὰ τὴν φύσιν καὶ κατὰ τὸ εἶδος μηδενὸς λόγου ἄξιαι, προέκυψαν κατὰ δυστυχίαν μεταξύ τινων δικαστικῶν Ὑπαλλήλων καὶ τινων ἐνταῦθα εὐϋπολήπτων πολιτῶν ἐπιτετραμμένων ἐνταυτῷ καὶ Δημόσια καθήκοντα. Ὁ Χρυσανθακίδης, μεταβαλλόμενος κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ μανθάνων τοιουτοτρόπως διεκοίνωνε προφορικῶς, ἄλλοτε δ' ἀνέγγελεν αὐτὰς διὰ γραμματίων πρὸς τὸν ἕτερον, προδίδων συχνότατα καὶ αὐτὰ τὰ ἀφορῶντα τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν, καὶ ἀνάπτων καὶ μεγαλύνων τὴν μεταξὺ τῶν ὑπαλλήλων δυσαρέσκειαν, τῆς ὁποίας κυρίως ἦτον ὁ αἴτιος, καὶ ἤθελεν ἀναμφιβόλως προξενήσει καὶ ἄλλα μεγαλήτερα κακὰ, ἐὰν δὲν ἤθελον ἄλλαι τινὲς περιστάσεις προλάβει νὰ κατασβέσωσι τὸ πῦρ τῆς διαιρέσεως. Μάρτυρες ἀψευδέστατοι τῶν λεγομένων εἶναι τὰ ἐκ τῶν πολυαρίθμων τοιούτων ἰδιοχείρως γεγραμμένων ὑπὸ τοῦ Χρυσανθακίδου καὶ διευθυνομένων ὑπὸ τούτου πρὸς τοὺς, ὡς εἴρηται, διαφερομένους ἑπόμενα δύω Γραμμάτια, τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελον ἐκθέσει αὐτολεξεὶ ὑπ' ὄψιν τοῦ Κοινοῦ, ἐὰν δὲν ὑποπτευόμην δικαίως, μήπως ὁ μνησθεὶς Χρυσανθακίδης ὀνομάσῃ καὶ ἐμὲ κατὰ τὴν συνήθειάν του συκοφάντην.

Φίλε!

«Μανθάνω, ὅτι κατὰ συνέπειαν τῶν χθεσινῶν
» διατρεξάντων μεταξὺ ὑμῶν καὶ . . . ἑτοιμάζεται
» ἀναφορὰ πρὸς τὴν Γραμματείαν τῆς Δικαιοσύνης·
» νομίζω, ὅτι ἐκτελῶ φιλικὸν χρέος εἰδοποιῶν σας
» τοῦτο.

Ὁ φίλος σας
Ι. ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΙΔΗΣ.

»Φίλε!

» Ὁ Γνωστός Σου φίλος χαλκεύει κατὰ Σοῦ καὶ
» λοιπὸν ὅσα δύνασαι νὰ φαντασθῇς, ἐκφρασθῇ, σοὶ
» τὸ ἀποδεικνύω, παρουσίᾳ πολλῶν ὅτι ὅσον ζῇ ὁ
» ... καὶ ὁ ... ἡ μοχθηρία μερικῶν δὲν θὰ προοδεύσῃ·
« τοιαῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ ξερνᾷ ὁ φίλος. Σᾶς
» προτρέπω ὡς εἰλικρινὴς φίλος Σας, νὰ ἐνεργήσῃς
» εἰ δυνατὸν σήμερον τὴν...ἄλλως θὰ κτηνιάσω ἀπὸ
τὸ πεῖσμά μου· δεῖξον γενναιότητα· κτύπα τὸ κακὸν ῥιζηδὸν, καὶ μὴ δειλιᾷς.

Ὁ Σὸς
Ι. ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΙΔΗΣ.

Δὲν προχωρῶ δὲ εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν Γραμματίων τούτων, διότι δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀναπτύσσω πανδήμως καταχθονίους πράξεις, καὶ νὰ διερμηνεύσω ἀποτροπαίους εἰσηγήσεις τοῦ Χρυσανθακίδου Εἰσαγγελέως, καὶ νὰ γίνω ἀκολούθως παραίτιος τοῦ νὰ δοθῇ ἀφορμὴ νέων λυπηροτέρων καὶ φρικωδεστέρων ἐγκληματικῶν καταδιώξεων κατὰ τοῦ ὑπαλλήλου τούτου. Λέγω δὲ μόνον, ὅτι τοιαύτη τις διαγωγὴ εἶναι ἀναντιῤῥήτως χαρακτηριστικὸν ἀλάνθαστον ἀνθρώπου ἐπὶ τὰ κακὰ φυσικὴν ῥοπὴν ἔχοντος. Ἀλλὰ τί δὲν πράττει ὁ Εἰσαγγελεὺς Χρυσανθακίδης, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῆς ὑποχρεώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου καθυπεβλήθη διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἐκ τῆς κατ' αὐτοῦ προσαπτομένης ἐπὶ δωροδοκίᾳ κατηγορίας; Ἀλλ' ἂν ἡ τοιαύτη διαγωγὴ εἶναι πάντοτε καὶ εἰς πάντα ἄνθρωπον ἀξιοκατάκριτος, ἡ ὑποχρέωσις ὅμως, δεινὸν καθ' ἑαυτὴν κακὸν, εἶναι ἀνοίκειος καὶ ἀνάρμοσος εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, οἵτινες ἐλεύθεροι ὄντες παντὸς εἴδους ὑποχρεώσεων χρεωστοῦν ν' ἀκούωσι μόνον τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των καὶ νὰ φρονῶσι πάντοτε, ὅτι ἔχωσιν εἰς τὴν δεξιάν των τὸν Ὄθωνα ἐπὶ τοῦ Ὑψηλοῦ Θρόνου καθεζόμενον, καὶ μὲ βλέμμα σοβαρὸν παρατηροῦντα τὰς πράξεις των. Ἐνῷ λοιπὸν οἱ θέλοντες νὰ ἦναι ἄξιως δημόσιοι ὑπάλληλοι χρεωστοῦν νὰ φρονῶσι τὰ προῤῥηθέντα φρονήματα, δύναται πλέον νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς Χρυσανθακίδης κατέχει πρεπόντως τὴν τόσην ὑψηλὴν καὶ ἀξίαν λόγου εἰσαγγελικὴν θέσιν, ἀποδεικνυόμενος τοιοῦτος, ὁποῖος προηγουμένως διὰ τοῦ περιοδικοῦ τύπου ἀκριβῶς περιεγράφη, καὶ ἤδη ἐξελέγχεται ἐγγράφως;

Ἐν Σπάρτῃ τὴν 1 9βρίου 1838. Α. Κ.

---

— Ἡ Ἐφημερὶς τῆς Πετρουπόλεως ἀναφέρει, ὅτι ὁ Σιὰχ τῆς Περσίας ἐζήτησε τὴν συμμαχίαν καὶ ἔνοπλον τῆς Ῥωσσίας βοήθειαν· καὶ ὅτι ἐπὶ τούτῳ ταχυδρόμος ἐστάλη εἰς Γερμανίαν, διὰ νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν ἐκεῖ διατρίβοντα Αὐτοκράτορα Νικόλαον τὰ τοῦ Σιὰχ τῆς Περσίας γράμματα.

---

Ἔκθεσις συντηρητικῆς Κατασχέσεως.

Σήμερον τὴν ὀγδόην 9βρίου, τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν τρίτην, ὥραν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν, ὁ ὑποφαινόμενος κλητὴρ τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπ' ἀρ. 710. πράξεως τοῦ Κυρίου Προέδρου, τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν μηνολογουμένην τὴν ἀπὸ σημερινὴν ἡμερομηνίαν, καὶ τῆς πρὸς ἐμὲ δοθείσης πληρεξουσιότητος, τοῦ Κυρίου Ἰωάννου Φιλήμονος, Δημοσιογράφου, παραλαβὼν καὶ τοὺς ἔνδοθεν προσυπογεγραμμένους ἐνηλίκους δύο τιμίους μάρτυρας, καὶ ὡς ἐκτιμητὰς μετέβην ὁμοῦ εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Κυρίου Δανιὴλ Μορτζήνου βιβλιοδέτου, ἐπιτρόπου τοῦ Παρθενίου Μαρκολίνου, καὶ ἐνήργησα εἰς χεῖρας τοῦ Δανιὴλ Μορτζήνου βιβλιοδέτου συντηρητικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν βιβλίων τῆς ἐκδόσεως τῶν Παραλλήλων Βίων τοῦ Πλουτάρχου τόμου τετάρτου, πέμπτου, καὶ ἕκτου, σώματα ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἀπὸ κάθε τόμον δεμένα, τὸ ὅλον κομμάτια τετρακόσια εἴκοσι Ἀρ. 420. τὰ ὁποῖα ἐκτιμήθησαν παρὰ τοὺς προσλαμβανομένους μάρτυρας, καὶ ὡς ἐκτιμητὰς ἀνὰ Δρ. ἑπτὰ τὸ καθ' ἓν κομμάτι.

Ἡ κατάσχεσις αὕτη, ἐνεργηθῆ εἰς χεῖρας τοῦ μνησθέντος βιβλιοδέτου Κυρίου Δανιὴλ Μορτζήνου, πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν κατὰ τοῦ Α. Κορομηλᾶ διαφορῶν τοῦ Κ. Ἰωάννου Φιλήμονος, καὶ τὰ ἄνω ἀναφερόμενα βιβλία τοῦ Πλουτάρχου μένουν εἰς χεῖρας τοῦ ἰδίου Δανιὴλ Μορτζήνου, πρὸς ὑποφύλαξιν

Ἐπὶ τούτοις ἐγένετο ἡ παροῦσα ἔκθεσις, ἥτις καὶ ὑπεγράφθη παρὰ τῶν μνησθέντων μαρτύρων, ΚΚ. Βασίλειον Δεμερντζῆν, καὶ Κωνσταντῖνον Κεφαλᾶν παρὰ τὸν Δανιὴλ Μουρτζῖνον βιβλιοδέτην, καὶ παρ' ἐμοῦ τοῦ Κλητῆρος.

ΔΑΝΙΗΛ ΜΟΥΡΤΖΙΝΟΣ ΒΙΒΛΙ.

οἱ μάρτυρες,
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΔΕΜΕΡΝΤΖΗΣ.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΦΑΛΑΣ.
Ὁ Κλητὴρ
Ν. ΒΟΤΖΗΣ.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς.
Ἐν Ἀθήναις τὴν 9 9βρίου 1838.
Ὁ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτ. Κλητὴρ Ν. ΒΟΤΣΗΣ.

---

Κοινοποίησις Πλειστηριασμοῦ.

Δυνάμει τῶν Ἄρθ. 965 § β' καὶ 967 § β' τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' Ἀριθ. 2329 ἐκτελεστοῦ ἀπογράφου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Δ. Σουρμελῆ, καὶ δυνάμει τῆς πρὸς ἐμὲ δοθείσης πληρεξουσιότητος τοῦ Κ. Γεωργίου Βλαχοπούλου, ἐκτίθεται εἰς πλειστηριασμὸν μετὰ τέσσαρας ἑβδομάδας ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν διὰ τῆς Ἐφημερίδος ὁ Αἰὼν, ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Θηβῶν, πλησίον τοῦ Καταστήματος τῆς Δημαρχίας τοῦ δήμου Ἐρημοκάστρου, ἡμέραν Κυριακὴν μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας, ὥραν 10 Π. Μ. τὰ εἰς τὴν κάτωθεν ἔκθεσιν τῆς κατασχέσεως περιγραφόμενα ἀκίνητα κτήματα ἀνήκοντα εἰς τὸν Κ. Ἰωάννην Σπυρίδωνος κάτοικον εἰς Ἐρημόκαστρον χωρίον Θηβῶν, πωλούμενον δὲ διὰ τὸ πρὸς τὸν Κ. Γεώργιον Βλαχόπουλον χρέος του, συμποσούμενον ἐκ δραχμῶν τετρακοσίων τριάκοντα, Ἀριθ. 430.

Πρώτη προσφορὰ, ὡς φαίνεται, ἐκ μέρους τοῦ δανειστοῦ, εἶναι δραχμαὶ διακόσιαι πεντήκοντα, Ἀριθ. 250. Ἡ κατακύρωσις θέλει γίνει εἰς τὸν τὰ πλείονα προσφέροντα τρία λεπτά.

Ἡ παροῦσα δημοπρασία ἀρχίζει τὴν δεκάτην Π. Μ. καὶ λήγει τὴν δωδεκάτην τῆς μεσημβρίας διδομένου σημείου διὰ κώδωνος ἢ σκυπανίου.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 8βρίου. 1838.

Ὁ Κλητὴρ
Α. Γαϊτάνος

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΧΕΣΕΩΣ.

Σήμερον τὴν 23 8βρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ὀγδόου ἔτους, ἡμέραν Σάββατον, ὥραν 1 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Κλητὴρ τοῦ Ἀκροατηρίου τοῦ ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ συνέπειαν τοῦ ὑπ' Ἀριθ. 2329 ἐκτελεστοῦ ἀπογράφου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Κ. Διονυσίου Σουρμελῆ, καὶ δυνάμει τῆς ἐπιδοθείσης πληρεξουσιότητος τοῦ Κ. Γεωργίου Βλαχοπούλου μετέβην εἰς Ἐρημόκαστρον χωρίον Θηβῶν καὶ παραλαβὼν τὸν Δημαρχικὸν Πάρεδρον Κ. Πανταζῆ Γιανάκη Γκλιάπουρη, μετέβημεν εἰς τὸ χάνιον τοῦ Κ. Ἰωάννου Σπυρίδωνος, κείμενον εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον καὶ ἐνήργησα ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χανίου καὶ ἐπὶ ἑνὸς μαγαζίου· δηλαδὴ τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς ἐργαστήριον, συνορευόμενον ἀφ' ἑνὸς μέρους μὲ ἓν χωράφιον τοῦ ἰδίου, τὸ ὁποῖον ἔχει κατασκευασμένον ὡς περιβολάκι, ἀφ' ἑτέρου πάλιν μὲ τὰ χωράφια τοῦ ἰδίου. Ἐκτιμήθησαν παρὰ τοῦ Δημαρχικοῦ Παρέδρου διὰ Δραχμὰς πεντακοσίας πεντήκοντα, Ἀριθ. 550.

Εἰς πίστωσιν δὲ συνετάχθη ἡ παροῦσα ἔκθεσις ἥτις ὑπεγράφη παρὰ τοῦ Δημαρχικοῦ Παρέδρου καὶ ἐμοῦ τοῦ Κλητῆρος.

Ὁ Δημ. Πάρεδρος, Κ. Πανταζῆς, Γιανάκη Γκλιάπουρη προσκληθεὶς νὰ ὑπογράψῃ ὡμολόγησεν ἄγνοιαν γραμμάτων καὶ ἐσταυροσημείωσεν.

Ὁ Κλητὴρ
Α. ΓΑΙΤΑΝΟΣ.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς.
Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 8κτωμβρίου 1838.

Ὁ Κλητὴρ
Α. ΓΑΙΤΑΝΟΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Π. ΜΑΝΤΖΑΡΑΚΗ. — ΟΔΟΣ ΝΤΕΚΑ ΑΡΙΘ. 25. Ο ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ Ι. ΦΙΛΗΜΩΝ.

kolokotronis-archive.org